

Gazeta Wielkopolska.

Wschód słońca o godzinie 4 min. 26.
Zachód o godz. 7 min. 28.

Sobota, dnia 4. maja 1872.

W kalendarzu rzymskim: Floryana m. i Moniki w.
W kalendarzu słowiańskim: Wienieczysława.

„Gazeta Wielkopolska“ wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświętych. W Poznaniu wynosi przedpłata kwartalnie 1 tal. 5 sgr., miesięcznie 15 sgr., tygodniowo 4 sgr.; na pocztach w cesarstwie niemieckim 1 tal. 12 sgr. 3 fen.; w austriacko-węgierskiej monarchii przedpłata roczna w c. k. urzędach pocztowych 6 zlr. 55 centów srebrem i 3 zlr. 87 centów w papierach bankowych; abonując wprost w Administracji Gazety Wielkopolskiej 12 zlr. w pp. bank.; w innych krajach cena miejscowa z doliczeniem odnośnego portoryum. Za inseraty płaci się po 1 sgr. 6 fen., za reklamy po 3 sgr. od przestrzeni wiersza drobnego pięciolamowego. Takowe przyjmują się w Administracji Gaz. Wielkopolskiej, jako też u pp. Fontowicza, w Bazarze, C. Adamskiego, ul. Wrocławska 9 i S. Żychlińskiego, ulica Berlińska 11, w Poznaniu F. W. Rakowskiego, w Obornikach; L. Zboralskiego w Pleszewie; Bonifacego Nowakowskiego, we Wrześni; R. Mosse, w stołecznych miastach Niemiec, Pradze, Wiedniu i Zurychu. Ogłoszenia, mające być umieszczone w najbliższym numerze, winny być złożone w Administracji przed godziną 10 z rana. — Listy przyjmują się tylko franco. — **Rekopisy** mniejszych rozmiarów niszczą się; większe zwracają się na poprzednie żądanie. — **Redakcja i Administracja** św. Marcin nr. 82 i ulica Podgórna nr. 5. **Ekspedycja**, Piękary nr. 7, wydaje gazetę od 5 do 7 godziny z południa.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Poznań, 3 maja.

Centralistyczno-radykalna większość austriackiej Rady państwa na ostatnim posiedzeniu przyjęła rezolucję, na wzór prawa, uchwalonego w parlamencie niemieckim na wniosek Lutza, ażeby surowo karcić nadużywania kazalnicy na rzecz politycznych agitacji. Zadosyć czyniąc tej rezolucji, wystosował minister oświecenia i spraw duchownych rozporządzenie pod d. 10 kwietnia wzywające wszystkie władze krajowe, ażeby wszelkie tego rodzaju wykroczenia duchownych albo sądom oddawali, albo na mocy cesarskiego patentu z d. 20 kwietnia 1854 surowo karali.

W Hiszpanii przyszło pomiędzy armią królewską pod dowództwem marszałka Serrano, liczącą podobno tylko 10 do 12 tysięcy zbrojnych, a Karlistami do starcia, w którym z obu stron znaczniejsze są straty w poległych, rannych i jeńcach. Lecz niebezpieczniejszym dla rządu hiszpańskiego od ruchu karlistowskiego może się stać spór ze Stanami Zjednoczonymi Północnej Ameryki o uwieszenie przez władze hiszpańskie obywatela amerykańskiego p. dr. Howarda wniechanego w powstanie Kubańskie. Poseł amerykański opuścił z tego powodu Madryt i nie prędzej podobno wróci, aż otrzyma satysfakcję.

Natomiast spór pomiędzy Ameryką a Anglią o szkody pośrednie ma wedle świeżo nadesłanej noty waszyngtońskiej przybierać więcej charakter teoretyczny. Taki obrót rzeczy, równie jak i adresy nadchodzące z prowincji do deputowanych, domagające się podtrzymania obecnego ministerstwa wigowskiego, zdaje się że zażegna grożącą chwilowo kryzys ministeryalną w Anglii.

W Berlinie w parlamencie niemieckim obradowano nad podatkiem od soli, za całkowitem zniesieniem którego ze względów finansowo-politycznych przemawiali dep. Hoverbeck, Grumprecht, Richter, dr. Löwe a po części dep. Benda. Dep. Bebel rozwijał teorie czerwonej rzeczypospolitej demokratyczno-socjalnej i prawil kazine burżuazyj.

Berlin zajmuje się zresztą więcej niż kiedykolwiek obecnym ruchem robotników stolicy, mianowicie zawieszaniem pracy ze strony cieśli, murarzy i wyrobników cygar. Pierwszym chodzi o świadectwa, jakich się majstrowie dopominali i o dzienne wypowiedzenie. Czeladnicy się temu sprzeciwiali i zawieszali częściowo pracę, czemu majstrowie chcieli koniec położyć przez wydalenie robotników. Robotnikom cygar chodzi o podwyższenie tygodniowej płacy z 5 na 6 talarów. I tu częściowe zawieszenie pracy wywołało wydalenie robotników. W skutek tego utraciło około 15,000 osób (wraz z członkami rodzin) zarobek.

Wiadomości urzędowe.

Lekarz praktyczny dr. Hauptmann w Żorawiu mianowany został fizykiem powiatowym powiatu Rosenbergskiego.

Korespondencya Gazety Wielkopolskiej.

Kraków 30 kwietnia.

A. Biorąc pochop z artykułu waszego Signa temporis — donucę dzisiaj kilka słów w tej materii. Nie idzie tu o to, jakobyśmy a raczej rzekomi dyplomaci nasi mogli mieć jakiś istotny wpływ na prądy ogólnej polityki; sama jednak natura rzeczy, istnienie nasze, okoliczność, że najsilniejsi jeszcze przeciw nam walczyć uznają za potrzebne — wszystko to sprawia, że możemy tu zabierać głos i powinniśmy — boć o naszą idzie skórę.

Za kilka dni rozpoczynają się znowu obrady rady państwa w Wiedniu. Niemcy, oszołomieni zwycięstwem osiągniętym w Czechach za pomocą policy i przekreślenia praw, jednomyślnie przeciwko nam groźnie stanęli, spuścili, jak mówią, przybicie, stawiają ultimata delegacji galicyjskiej, oświadczając, że nie mają wcale potrzeby układać się z Galicyą, ale dla spokoju państwa, z łaski w zamian za bezpośrednie wybory, przywoleń jeszcze mogą dla niej na ów słynny elaborat. Bezpośrednie wybory

znaczy to zaś; stanowcze zniesienie wszelkiej odrębności rowincyj, a podział Austrii tylko na departamenta według liczby ludności. I z góry można wiedzieć, że po 12 latach, tegoroczna kampania delegacyjna oprócz straty czasu i zawiedzionych nadziei nic nam nie przyniesie. Smutna pozostanie nam jeszcze nauka, że gdy nie chcieliśmy pójść razem z opozycją innych ludów, kiedy wyrzekaliśmy się Czechów, a o Szląsku polskim nie śmieliśmy się odzywać — więc też Niemcy każdego z nas z osobna zmożli — według obyczaju od 10 wieków praktykowanego. W takim położeniu rzeczy nie można się dziwić, że opinia myślących obywateli poczęła już od dawna na serwo rozważać — czy w obec tych polityków wiedeńskich, którzy na przymierze polskie odpowiadają uciskiem i szyderstwem, którzy niezmiennie dążą do zatracenia ludów słowiańskich, nie należy nam się za innymi drogami obejrzeć i czy w ogóle bieg dziejów innej drogi nie wskazuje. Otóż szczególnie to pokolenie, które czynnie przeżyło rok 1863 a następnie na emigracji przeniosło wojnę ostatnią i komunę, manifestuje w tej mierze zupełną zmianę frontu, a w Galicyi znaczna część obywatelstwa wiejskiego i miejskiego zmieniają się w stronę. Rozmowanie to odbywało się w sposób następujący: „Jak w ekonomii dzisiaj tylko wielkie kapitały w ręku jednego, albo zbiorowo zebrane są w stanie wydołać konkurencji i wymaganiom postępu wynalazków — tak samo i w polityce widocznym jest ten prąd, który wytwarza aglomeraty, aeksyje, dążenia do pierwotnych, zatraconych granic i spójności. Po zjednoczeniu Włoch, Niemiec, przyjdzie kolej na Słowian — inaczej zostaną zgniecieni, wyginą — Polacy więc nie powinni temu koniecznemu prądowi stawiać zapory. Inny musi nastąpić stosunek — federacji, łączności interesów w obec nacisku pangermanizmu. W tej idei jedynie znajduje się rozwiązanie mniejszych (!) kwestyj jak Ruś — większe zaś są wspólne a mianowicie cała polityka wschodnia. Nie łatwe to rzeczy, ale możliwe, a może konieczne. Pochłaniają nas Niemcy — więc lepiej nam być równymi bodaj wśród Słowian niż paryasami wśród Niemców.“

Oto jest w krótkości stan umysłów niemal całej młodzieży u nas — a w znacznej części i starszej generacji. Trzeba, żeby wiedzieli o tym centraliści wiedeńscy. Od obrotu spraw naszych w Wiedniu zależy, czy prądy te dojrzeją.

Przybyli do nas z wygnania: Seweryn Goszczyński, Edmund Różycki, profesor Domejko przyjaciel Mickiewicza z Ameryki. Jutro uroczysta biesiada w sali strzeleckiej — urządzona dla weterana poety, gdzie spotkają się trzy generacje 1830 r. — 1846 i 1863 — o czém nie omieszkać wam donieść.

ZIEMIE POLSKIE.

W Podlaskim chłopci i drobna szlachta coraz to więcej zakupują majątków i dobrobyt ich widocznie się wzmaga po zniesieniu pańszczyzny, o którą nadaremnie było Towarzystwo Rólnicze mianowicie w ostatnich czasach się dopominało. Chłopci składają np. na odnowienie ołtarzów po kościołach po 150 do 400 rs., jak świadczy o tym znana autorka Zofia Ścisłowska w Kurjerze Lubelskim.

Trudno pojąć, dla czego niejedni właściciele majątku ziemskiego, umiętny w zarządzie, pracowity, nie utracysz, nie może utrzymać się na dziedzictwie, gdy chłopki na małych swoich cząstkach wzrastają cudownie w dostatki, swobodę i życie niezależne.

Po wielu wsiach chaty ich wiejskie nowo budowane, porządnie oparkanione wespół z zabudowaniami gospodarskimi, z ogródkiem i pasieką, wyglądają na dworki; wielu z włóścian stancjki wyklejają papierem obiciem, do tego też i sprzęty bywają porządniejsze; widzieć u niektórych można i szafkę za szkłem, gdzie są ustawione talerze, szklanki, samowar i łyżki z nowego srebra, i te z czasem niemylnie błogosławieństwo Boże przeleje na srebrne. Ściany zdobią obrazki Świętych, z któremi ich nigdy nie rozłączały niewiara i bezbożność. Widocznie łaska Boska z góry na nich wieje.

Czyby w Galicyi zaczęli już gospodarować jak w Czechach? Albowiem piszą ze Stanisławowskiego do Głazety Narodowej. Fakt dokonany na dniu 8 kwietnia 1872 w Kowalewce, obwodzie staniszawowskim jako

rzadki, a może jedyny w swoim rodzaju, do publicznej dajemy wiadomości. W nie bytności męża swego, który dla interesów na dłuższy czas do Wiednia odjechał, dostaje pani Morawska, zostawszy sama jedna z pięciorgiem dzieci w domu, ze starostwa zapisany kwaterunek dla jednego oficera z 7 pułku ułanów stacyonowanych w Monasterzyskach. Mając liczną rodzinę i peysonat domowy a stosunkowo ciasne mieszkanie, nie mogła nic innego ofiarować panu porucznikowi Petrinemu, jak jeden bardzo obszerny pokój, z podłogą, sufitem, piecem, drzwiami, oknami zupełnie całymi, słowem zupełnie na zimę mieszkalny. Ta jednak przez panią Morawską dla pana porucznika przeznaczona kwatery, nie miała szczęścia podobać mu się nawet na niewidziane, gdyż stanowczo odmówił obejrzenia jęj, żądał zająć mieszkanie dwóch córek i guwernantki pani Morawskiej, składające się z dwóch pokoi. Wszelkie przedstawienia ze strony p. Morawskiej, że nie ma podobieństwa ustąpić mu tego mieszkania, gdyż córek i guwernantki nie ma gdzie umieścić, były bezowocne — i dnia 8 kwietnia 1872 o godzinie 10 zrana pan porucznik Petrin w swojej własnej osobie, na czele swego całego w dobyte pałasze uzbrojonego, oddziału, wszedł na dziedziniec, obstawiał się wartą w około i na czele 12 ludzi na klucz zamknięte pomieszkanie córek i guwernantki pani Morawskiej — wyłamał, wszystkie niepotrzebne mu rzeczy i sprzęty na dziedziniec powynosił, przydatne sobie do użytku zostawiwszy, a sam zakwaterował się. Łatwo pojmie każdy przestrach 5 dzieci i personelu służbowego na widok tego gwałtu. Jest nadzieja, że młodzieniec tak rycerskiego ducha — w wojskowej karierze prędko postępować będzie — i do wawrzynów już dziś zdobiących jego bohaterskie czoło, jako pogromcy zbrojną ręką wraz z całym oddziałem jednej kobiety i pięciorga dzieci, wkrótce dołączy inne równie zapewne szlachetne i zaszczytne.

Kroki wszelkie u władz cywilnych i wojskowych zostały poczynione dla uzyskania sprawiedliwości — a rezultat w swoim czasie do publicznej podamy wiadomości.

„Prawie od czterech tygodni“ pisze Kraj „coraz liczniej do Kongresówki powracający wychodźcy polityczni zaopatrzeni są nie w paszporta, lecz w kartki po moskiewsku drukowane na listowym papierze z napisem: „Świdietielstwo“, treści następującej:

„okaziciel niniejszego wychodźca polski (tu nazwisko), dobrowolnie powraca do Rosji na podstawie najwyższego pozwolenia z dnia 18. (30.) czerwca 1871 r., na mocy którego dla osadzenia go i udowodnienia jego prawa do monarszej łaski, ma być przedstawiony głównemu naczelnikowi tego kraju, w którym się urodził. Świadectwo to za przybyciem okaziciela na granicę Rosji ma być pokazano oficerowi korpusu żandarmerji.“ (Tu podpis ambasadora moskiewskiego).

„Równocześnie otrzymuje każdy ustne polecenie. że mu tylko w Aleksandrowie, Granicy, Sosnowcu lub Wierbołowie, granicę Kongresówki przekroczyć wolno, i że przeprowadzenie śledztwa przeciw niemu nastąpi na wolnej stopie — jedynie dla formalności dla przekonania się, że nie popełnił żadnej zbrodni.“

W Krakowie zmarł Adam hr. Potocki. — W mieście Komarnie zgorzało 28 z. m. z przybocznymi zabudowaniami jedenaście domów: z tych 4 piętrowych a 2 dwupiętrowych. Szkodę w budowlach oceniają na 25,008 zlr., a w towarach na 18,000 zlr. Pięć tylko domów było zabezpieczonych w towarzystwach ognio-wych. Miasto liczące 5,000 dusz niema sikawek ani beczek do wody; ale miało jak uważa korespondent Dziennika Polskiego 2000 zlr. na zapłacenie rządowej taksy za stępel do podanej próby o przywilój jarmarkowy. Podobne gospodarstwo prawie we wszystkich miasteczkach Galicyi. Rady miejskie gonią z zyskami w przyszłości, zamiast przedewszystkiem dbać o bezpieczeństwo, ład i utrzymanie tego co już mają.

NIEMCY.

— Berlin, 2 maja. Wszelkie oznaki za tym przemawiać się zdają, że obecna sesja parlamentu niemieckiego bez ważnego dla prawodawstwa państwa przejdzie rezultatu. Jak bowiem projekt do prawa o urzędnikach państwowych tak i projekt nowego wojskowego kodeksu karnego przez rozmaite poprawki, ze strony liberalnej podawane, tak ważnym i zasadniczym uledgę-

da musiały zmianom, że przyjdzie ich do skutku na szwank jest wystawione; rozumie się to mianowicie o wojskowym kodeksie karnym, choć niedawno jeszcze prasa liberalna witała go jako ważny postęp na polu prawodawstwa.

Bezowocność tę sesji przypisać należy zdaniem Neue Preussische Zeitung po największej części zgubnemu wpływowi, jaki poseł p. Lasker wywiera na pojmowania i zamiary roztropniejszych nawet członków swego własnego stronnictwa. Ton — twierdzi dalej tenże dziennik — jaki pod takim wpływem przybrały obrady w odnośnych komisjach i narzucająca się przytęmiona zupełna prawie pewność nie, udania się porozumienia były już podobno przedmiotem narady, czyby w ogóle było stósownym, dalszą nad projektem tym w takich okolicznościach prowadzić dyskusję parlamentarną.

Frankfurter Zeitung odbiera już nawet z dobrego, jak powiada, źródła wiadomość, że rządy związkowe z pewnością cofną projekt wojskowego kodeksu karnego. Powodem tego ma być głównie niechęć osobista, stanowczo przez cesarza wyjawiona przeciw jakiegokolwiek zasadniczej zmianie projektu.

Tymczasem zdaje się, że i podana przez rozmaite frakcje parlamentu rezolucja, dotycząca zniesienia podatku od soli, która wczoraj była przedmiotem obrad parlamentu, nie wejdzie w wykonanie, lubo ją przekazano odnośnej komisji, gdyż ks. Bismarck kilkakrotnie podczas tego posiedzenia przeciw niej występował.

Referentem komisji, której przekazano petycję o wydalenie OO. Jezuitów z państwa niemieckiego, mianowany został profesor dr. Gneist. Okoliczność ta wywołała ogromną liczbę protestów przeciw owym petycyom, tak że trzeci wykaz nadeszłych do parlamentu petycji wlicza już nie mniej jak 151 protestów przeciw petycyom o wydalenie OO. Jezuitów, podczas kiedy liczba petycji przeciwnych dochodzi tylko do 12.

Na jutrzejszym posiedzeniu parlamentu ma się toczyć dyskusja nad budżetem cesarstwa niemieckiego.

MOSKWA.

— Petersburg, 26 kwietnia. Uroczystość 200 letnia urodzin Piotra I. tak zwanego Wielkim przypada na 11 czerwca b. r.

Car powrócił z Krymu do Peterburga.

Osoby na czele rządu miejskiego Moskwy stojące, jak z miasta tego do gazety Russki Mir donoszą, otrzymały kilka listów bezimiennych, grożących spaleniem wystawy politechnicznej, a to dla tego, że z powodu jej urzędzenia podróżowały w Moskwie mieszkanki i artykule żywności. Inne znów listy upraszają zwierzchność, aby postarała się o przykomenderowanie do Moskwy na czas trwania wystawy oddziału policji petersburskiej, i oddanie go do pomocy policji moskiewskiej.

Odeski Wiestnik donosi, że w Odessie rozrzucono, a w Kiszniewie rozlepiano po ulicach szaleńcze proklamacye, wzywające ludność chrześcijańską do rzucenia się na żydów podczas zbliżających się świąt wielkanocnych według starego kalendarza. O ujęciu sprawców podżegania dziennik wspomniany nie donosi.

Petersburskija Wiedomości śmieją się z Wiadomości Giełdowych organu p. Trubnikowa i jenerała Fadiejewa, że znają wszystkie podstępne zamiary Austrii i tajne plany księcia Bismarcka, i że te ważne sekreta wypaplały ze szczerością przyszłych gerylasów za niepodległość jednoplemiennych Słowian. Podawszy tak cały artykuł szydlerczemu wymśnianiu, pomieniony dziennik tak się odzywa:

Ciekawy artykuł Bierżewych Wiedomości, oczywiście jest prostym użyciem dziennikarskich represali za ton wojenny i pyszałkowato-wzywający, jaki od dawna przyswoiły sobie względem Rosji niektóre organa prasy austriacko-węgierskiej. Wiadomości Giełdowe w obecnym wypadku potrafiły wyrównać wzorom austriackim, a może nawet przewyższyły takowe swą szczerością, prostotą i jakby serdecznością swych dziłkich pragnień. Nie raz już występowały przeciw temu sposobowi polemiki z prasą zagraniczną. Zkądby nie pochodziły, zawsze wzbudzają tylko wstręt w duszy myślącego patrioty, wszelkie podżegania jednego państwa na drugie, wzywanie do wojny i obietnice niezawodnych zwycięstw. Wstręt taki zwiększa się jeszcze, gdy jest stroną znana zakulisowa tych papierowych kampanij, obliczonych na łatwowierność masy czytelników i tych świetnych programów, otrzymywanych jedynie za pomocą czernidła drukarskiego.

Lepsze interesa rosyjskie, związane z wewnętrzną polityką monarchii austro-węgierskiej i z losami Słowian austriackich i tureckich, wymagają poważnego i w najwyższym stopniu ostrożnego postępowania względem tych palących kwestyj. Lekkomysłne i przedwczesne wzywianie, dolewanie oliwy na ogień, drażnienie grających w tej sprawie namiętności — wszystko to należy pragnąć widzieć wyłącznie po stronie przyszłego przeciwnika — jeżeli już istotnie wcześniej lub później wypadnie zerwać się z naszymi zachodnimi sąsiadami; ale nie można tego uczynić u siebie, wśród zupełnego pokoju i przy niezachmurzonym w ogóle horyzoncie politycznym. Co zaś do krzyżowego pochodu nowoczesnej Rosji o oswobodzenie tej lub innej grupy Słowian, lub nawet całego świata słowiańskiego od przeciwnego naturze związku z Niemcami, Węgrami i Turkami, to według jakiej skali można obliczać szanse walki i organizować przyszłe losy naszych współplemieńców? nie zawadziłoby tu zastanowić się nad instytucjami, z których korzysta większość Słowian pod nienawistnymi rządami Habsburgów i które stanowią jedynie silne ogniwo łączące różnorodne części monarchii austriackiej.

— Petersburg, 27 kwietnia. Na jesień rozkazano spisać ludność całego państwa. Chłopi już teraz starają

się o to, ażeby ukryć swe dzieci przed spisem służącym za podstawę do poboru wojskowego. — Kongres statystyczny otwartym będzie 20 sierpnia. — Jak dawniej zandarmerya tak teraz z rozkazu carskiego powiększono policją o 3 oficerów wyższych, 81 podoficerów i 375 prostych, jak donosi Post.-Börsen Ztg. zaś zapewne w spekulacyjnym zamiarze donosi, że car miał prosić księcia panującego serbskiego, ażeby go na teraz nie odwiedzał. — Mosk. Wied. oburzają się na Liberté francuzki dziennik p. Emila de Girardin, tyle Moskalom sprzyjający, że w Nr. z 13 z. m. napisał następujące zdania: „Jutro są Święta Wielkanocne moskiewskie. W kościołach obrządku greckiego na Wielkanoc nie ma żadnych szczególnych uroczystych nabożeństw, gdyż niedziela wielkanocna nie zawsze nawet, jak u katolików, trafia na niedzielę. Używanie jaj święconych nie znane w Moskwie.“

AUSTRIA I WĘGRY.

— Wiedeń, 30 kwietnia. Na sejmie w Pradze zajmują się niebawem nietylko uporządkowaniem finansów czeskich. Skarżą się ministeryalni, że w kasie Wydziału krajowego jest tylko 50,000 fl. Na to odpowiadają czeskie pisma, że namiestnik zasekwestrował raz 140,000 fl., a drugi raz 80,000 fl., a na domiar dodają, że kasa nie jest bankiem, więc też nie powinna mieć więcej nad to, co potrzeba.

Rada państwa węgierska zwołana jest na 1 września. Stronnictwo Ghicz'ego zlewa się ze stronnictwem Deak'a z powodu niebezpieczeństwa grożącego hegemonii węgierskiej ze strony innych narodowości. Coraz to więcej Węgry z Niemcami w ścisłe przeciw Słowianom łączą się przymierze. Wyszedł pierwszy numer dziennika pod tytułem Der Neue Wanderer. Artykuł programowy o wolności i sprawiedliwości kończy temi słowy: „Niech żyja wolnomyślna, postępowana, nigdy nie cofająca się w stecz, nigdy nie wahająca się Austrija.“ Będzie to organ Czechów, podobny do pragskiego pisma Politik.

Słoweńskie Nowiny wzywają Słoweńców do jedności i do wyboru tylko narodowego posła. Naszym obowiązkiem jest, ażeby się zupełnie uwolnił od wpływu jakiego nie bądź stronnictwa węgierskiego, czy to Deak'a czy Tiszzy'a i zawsze tak głosować, ażeby rodaka naszego wybrać. Jedność i ufność w komitety wyborcze musi być naszym hasłem. — Vaterland podaje statystykę następną Słowian czesko-morawsko-słowackich. W Austrii w 1868 r. było ich razem 6,750,000. Czystych Czechów: 3,192,000 i to w Czechach: 3,050,000, we Wiedniu: 75,000; w niższej Austrii: 3400; w okolicy Lincu: 3,000; w Chrobacyi i Sławonii: 1,300; na Pograniczu wojskowym: 5000; w armii 55,000. Morawców 1,889,700 i to w Morawii: 1,500,000; w Ślązku: 105,800; we Wiedniu 35,000; w armii 25,000. Słowaków 1,889,700 i to w Słowacji: 1,838,000; a niższej Austrii: 7,000; we Wiedniu: 10,000; w Galicyi: 2,200; na Pograniczu wojskowym: 5,000; w armii 27,500. Oprócz tego są w Prusach 75,900 dusz z tych grup czystych Czechów: 10,000 (w hrabstwie Kłockiem: 3,000; w Opolskiem 5,000 i pod Berlinem: 2,000;) — a 65,900 Morawców w pruskiej części Tropawskiej. Razem tedy jest 6,825,000. Tak liczna, mająca poczucie praw swęj narodowości i tak żywotna ludność nie da się łatwo zniemczyć ani zwegryzić.“

Akademia polska w Krakowie bliska jest ukonstytuowania. Jednym z aktów założenia tej instytucji, jest list JCK. Arcyksięcia Karola Ludwika napisany po polsku, który na posiedzeniu Towarzystwa Naukowego został odczytany. Podajemy ten ważny dokument świadczący równie o życzliwości cesarza Fr. Józefa, jak o najlepszych chęciach dostojnego Protektora dla powstać mającej w Krakowie instytucji naukowej.

Do Prezesa krakowskiego Towarzystwa Naukowego, profesora Uniwersytetu Dr. Majera w Krakowie.

Najwyższem postanowieniem z dnia 16 lutego 1872, JCK. Ap. Mość raczył potwierdzić statut nowo założonej Akademii umiejętności w Krakowie, wniesiony w ostatniej redakcyi przez krakowskie Towarzystwo Naukowe stosownie do Najwyższego polecenia z dnia 28 stycznia 1872, zarazem JCK. Ap. Mość raczył zezwolić, aby się Akademia zniosła w ten sposób z c. k. ministerstwem oświaty i wyznań, iż sprawozdania swoje przesyłać będzie temuż ministerstwu za pośrednictwem swego Protektora, względnie jego zastępcy.

Nowa instytucja, której zadaniem jest rozciągnąć swój wpływ skuteczny na krzewienie i rozwój nauk, użyczyć im swęj pełnej i ożywczej opieki, uzyskała tém samém trwałą podstawę i rękojmię żywotności.

Akademia byt swój zawdzięcza bezpośredniej inicjatywie JCK. Ap. Mości, rozchodzi się teraz o to, aby szybko działalnością urzeczywistnić Jego wielkoduszne zamiary.

Powołany na Protektora Akademii i pragnąc jęj złożyć dowód szczególnej mojej życzliwości, obejmuję natychmiast poruczone mi czynności i wypełniam pośrednictwo moje już przy ukonstytuowaniu się Akademii.

Niniejszem przezyłam ci Panie Prezesie egzemplarz podpisanego przez N. Pana statutu w polskiej i niemieckiej osnowie, wraz z klauzulą potwierdzenia ministra oświaty i wyznań, i wzywam Cię, ażebyś chciał czempredziej uwiadomić o tém Towarzystwo Naukowe.

Rzeczą Towarzystwa Naukowego będzie wywiązać się niezwłocznie z swych obowiązków w myśl §§. 31 i 34.

Spodziewam się, że w krótkim czasie zdołasz mi panie Prezesie donieść o wyborze pierwszych dwunastu członków Akademii i załączyć protokół spisany o akcie wyborczym, abym mógł uczynić, co należy, celem uzyskania Najwyższego zatwierdzenia.

Gdy nadto minister oświaty i wyznań z polecenia cesarskiego przygotowawcze ma poczynić kroki, aby w porozumieniu z ministrem skarbu i po uzyskaniu upoważnienia N. pana w preliminarzu ministerstwa oświaty i wyznań na rok 1873 umieścić sumę dotacyjną na rzecz akademii krakowskiej, potrzebne są temuż ministrowi niektóre wyjaśnienia dla powzięcia stanowczej uchwały względem wysokości tejże sumy dotacyjnej.

P. minister życzyby mianowicie otrzymać:

1) Odpis inwentarza majątku Towarzystwa w myśl §. 34,

2) wykaz owych sum, które są przeznaczone na cele specjalne dotychczasowego Towarzystwa i które stosownie do §. 29 mają być zachowane na téż same cele także i w akademii,

3) wykaz liczby urzędników i sług pracujących w Towarzystwie naukowym, rodzaju ich zatrudnienia i obecnej ich płacy,

4) oznaczenie choć w przybliżeniu przyszłych wydatków akademii pod względem właściwego zarządu, pensji urzędników, dodatków, kosztów utrzymania gmachu itd.

5) określenie w przybliżeniu kosztów, jakie za sobą prawdopodobnie pociągną naukowe zadania akademii.

Zechcesz się panie Prezesie postarać, aby mnie wyjaśnienia te doszły najpóźniej z początkiem maja b. r.

Co się tyczy wydatków na rok bieżący, minister oświaty i wyznań oświadczył swą gotowość udzielić akademii, jeżeli się w tym roku ukonstytuuje, 1000 złr. z funduszu objętych w preliminarzu r. b. pod rubryką „zapomogi na podróże i cele naukowe.“ Oczekuje od ciebie panie Prezesie osobnej relacyi względem przyjęcia tejże sumy.

Użyczony akademii najmiłościwiej przez N. Pana dar w sumie 20,000 dojdzie celu przeznaczenia go w chwili dokonania ukonstytuowania akademii.

Wiedeń 20. kwietnia 1872.

Arcyksiążę Karol Ludwik.

Telegram z Pragi 30 kwietnia donosi: „Namiestnik bar. Koller, gdy sprawdzano ważność mandatów poselskich z kuryi większych posiadłości na sejmie w Pradze, zaprzeczył w proteście feodalistów Czechów podanemu twierdzeniu — jakoby rząd używał podczas wyboru środków niewłaściwych i oświadcza, że był zmuszonym wystąpić zapobiegająco przeciw deputacyom gromadnym, jakimi zamierzano zakłócić spokój i krępować wolność wyborów. Rząd nie mógł się spokojnie przypatrywać niebezpiecznym zabiegom, któreby łatwo wyrodzić się mogły w powstanie tłumy przeciw klasie majątnych dziedziców. Co się tyczy środków użytych dla ukrócenia wyryków prasy i stowarzyszeń zwraca namiestnik uwagę na stosunki nienormalne, jakie wyraża to, że prasa opozycyjna i stowarzyszenia nie uważają za potrzebne, ażeby się zastosowywać do praw. Następnie bar. Koller zbija pojedynczo punkta protestu posłów czeskich. Ostatecznie wybory posłów z kuryi większych posiadłości uznano za ważne i wybrano członków do Wydziału krajowego.“

FRANCYA.

— Paryż, 30 kwietnia. Zdawało się, że sprawa o Sedan jest już stanowczo załatwioną, tymczasem jenerał Wimpffen na nowo ją przed sąd publiczności wytacza. W liście dosyć długim jenerał zali się, że komisya wojskowa, której wyrok w tej mierze nie dawno ogłoszono, nie powołała przed siebie ani jego ani marszałka Mac Mahona. Ten ostatni byłby objaśnił komisję, że plan odwrotu powzięty przez jenerała Ducrot, bynajmniej nie był lepszym od innych. On, Wimpffen, upomniał się o dowództwo właśnie wtedy, kiedy widział, że w obec 200 dział nieprzyjacielskich jenerał Ducrot doprowadzi rzeczy do „porunującego rozwiązania“ może do złożenia broni w czystym polu. Z drugiej strony jenerał utrzymuje, że komisya niesłusznie zwalnia od wszelkiej odpowiedzialności marszałka Mac Mahona: bój pod Sedanem zaczął się o pół do piątej, a marszałek o szóstej był raniony; przez półtoręj zatem godziny kierunek walki w jego był rękach. Co do cesarza zeznanie jenerała jest delikatne ale i stanowcze. „Właśnie w tych czasach, pisze, otrzymałem list od jenerała Bentzmann komendanta Sedanu, który mi przypomina, że białą chorągiew wywieszono o pół do trzeciej; otóż o tej porze niemal wszystkie wojska były jeszcze na swoich stanowiskach. „Dziwi się wreszcie, że komisya wszystkich usprawiedliwiła, a potępiła tylko jego, który w znanęj karcetce nakłaniał cesarza, ażeby tenże stanął na czele armii, jego, który przez trzydzieści godzin dnia tego z nieprzyjacielem walczył usiłował. Jenerał życzy sobie ażeby był stawionym przed sądem wojennym, w końcu dołącza kopią listu do ministra wojny, w którym prosi o uwolnienie.“

Że marszałek Bazaine będzie oddany pod sąd wojenny to już podobno nie ulega wątpliwości; owszem marszałek sam miał tego zażądać i wymieniają już obrońców, jakich sobie wybrał. Tymczasem komisya Izby żąda ogłoszenia rezultatu śledztwa.

Od jutra, tj. od 1 maja, we wszystkich zakładach naukowych we Francji mają się zacząć ćwiczenia w robieniu bronią. Szaspoty już zostały wyprawione i odtąd zajmą one miejsce między innymi przedmiotami naukowymi, przy rozdawaniu też nagród pominięte nie będą. Kurs wojskowy będzie się odbywał co dzień z wyjątkiem niedzieli, pod kierunkiem podporucznika armii. Dwóch podoficerów będzie nosiło tytuł profesorów; będą oni mieli do pomocy czterech kaprali pełniących obowiązki instruktorów. Oprócz ćwiczeń z bronią młodzież będzie się uczyła maszerowania i manewrów batalionowych podczas przechadzki. Środek ten zdaje się być dobrym choćby tylko pod względem higienicznym.

